

ת"פ 67999/12/14 - מדינת ישראל נגד אחמד חרדאן

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 67999-12-14 מדינת ישראל נ' חרדאן
בפני כבוד השופט עמית פרייז

בעניין: מדינת ישראל (ע"י תביעות ש"י- עו"ד אבי
שגב)

נגד
אחמד חרדאן (ע"י עו"ד אחיקם גריידי)

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו ביום 8/6/14 באריאל, עת רשם השוטרים אוריה צנעני לנאשם דו"ח תנועה, ניגש אליו הנאשם בעוד השוטרים יושב בניידת; הנאשם ניסה ליטול מידי השוטרים את רישיונו אותו מסר לשוטרים לפני כן, כשהוא תוחב ידו אל תוך הניידת ומכה בידו של השוטרים, שנאלץ להדוף את יד הנאשם מחוץ לניידת; הנאשם קרא אל השוטרים "זבל", ונמלט מן המקום. בגין כך יוחסה לנאשם עבירה יחידה- הפרעה לשוטרים במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

בישיבה מיום 22/3/15 כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. לטענתו, נכון שהשוטרים בדקו לו את רישיון הנהיגה ורשם לו דו"ח תנועה, כאשר הנאשם מסר לו כל מסמך שביקש, ובנוסף ניסה לשכנעו שלא לרשום את הדו"ח. אגב כך, הנאשם שם את ידו על הדו"ח, ובעקבות זאת השוטרים ירד מהרכב, תקף את הנאשם, וזה ברח. בהמשך השוטרים זרקו את הדו"ח לתוך משאיתו של הנאשם.

בעקבות כפירת הנאשם נשמעו ראיות. מטעם התביעה העידו השוטרים אוריה צנעני, מנשה מרן, והאזרח שי עמיחי. ההגנה הסתפקה בעדות הנאשם. כן הוגשו הודעות משטרתיות של הנאשם, השוטרים צנעני והאזרח עמיחי, ובנוסף, דו"ח התנועה (הודעת קנס) המדובר. בסיום שמיעת הראיות סיכמו הצדדים בעל פה.

לדברי השוטרים צנעני בעדותו, מלכתחילה, כשהנאשם במשאיתו והעד מחוצה לה, הנאשם סירב למסור את רישיון הנהיגה, אך נאות לעשות זאת לאחר שהשוטרים ביקש מספר פעמים. לאחר מכן, כשהשוטרים רשם את הדו"ח בניידת, הנאשם יצא מהמשאית, ניגש לניידת, הכניס את היד, וניסה למנוע את רישום הדו"ח באמצעות תפיסת ידו של העד וניסיון לקחת את רישיון הנהיגה והעט. העד ביקש ממנו מספר פעמים שיוציא את היד מהניידת, אך הנאשם סירב והחל להתלהם. בתגובה, העד הדף את יד הנאשם, המשיך לרשום את הדו"ח, ואמר לנאשם לשמור מרחק מהניידת. הנאשם

צעק וקילל אותו "זבל". העד מצידו השלים את רישום הדו"ח, ויצא מהניידת כדי למסור אותו לנאשם, אך זה התרגז, זרק על הכביש את המפתחות והטלפון הנייד שהיו ברשותו, וברח מהמקום.

בד בבד, אגב חקירתו הנגדית, בה חזר על רוב הפרטים לעיל, והתייחס אף לניסיונות לאתר הנאשם לאחר בריחתו, התגלה בדברי העד חוסר אחידות לגבי אופן תקיפתו לכאורה על ידי הנאשם. היינו, אם קודם לכן תיאר תפיסת ידו על ידי הנאשם, ושמעבר לכך לא היה מגע פיזי ביניהם (עמ' 5 ש' 8-11), הרי שבהמשך מסר כי הנאשם נתן לו מכה על היד (עמ' 5 ש' 31). מעבר לכך, בהמשך חזר לגרסתו הראשונית לפיה הנאשם אחז בידו (עמ' 7 ש' 9).

בנוסף על כך, כעולה מת/2, היא הודעת העד במשטרה בסמוך לאירוע, גרסתו אמנם דומה מאד לזו שמסר בבית המשפט, אך לעניין אופן תקיפתו לכאורה על ידי הנאשם גם שם עולה הטענה כי דובר בהכאת היד, ללא אזכור תפיסה של היד. מעבר לכך, בת/3, שהינו אותו דו"ח מדובר, ישנו תיאור מפורט של התנהלות הנאשם בעת רישום הדו"ח (כאשר בסעיף של דברי נהג מתואר שניסה לשכנע את העד לא לרשום את הדו"ח) אך אין כל זכר לאקט פיזי כלפי העד, מלבד הניסיון לחטוף את רישיון הנהיגה. ברור כי תיעוד זה נדרש להיות תמציתי יחסית לעדות מפורטת, אך גם בתמצות מצופה היה לראות ולו בכלליות תיעוד תקיפה.

הקשיים בטענתו של העד צנעני שהנאשם תקף אותו לא מתמצים רק בהשוואת גרסאותיו, בין השוואה פנימית בתוך גרסתו בבית המשפט, בין השוואת גרסה זו לגרסאות מוקדמות יותר וסמוכות לעת האירוע. אלא, שהשוואת כלל גרסאותיו לגרסת השוטר הנוסף שהיה בניידת, מנשה מרן, מעמיקה קשיים אלה.

כך, לדברי השוטר מרן בעדותו, השוטר צנעני רשם את הדו"ח, למרות ניסיונותיו של הנאשם לשכנעו לא לעשות כן. אגב כך, חלון הניידת היה פתוח, וכך הנאשם החדיר ידו לניידת דרך החלון, וניסה בכוח לקחת מצנעני את רישיון הנהיגה, ואף את רישיון הרכב שהיה מונח על ה"דשבורד" של הרכב. בתגובה, צנעני הדף את ידו של הנאשם מחוץ לניידת, ובעקבות זאת הנאשם החל לקלל, כאשר העד לא זוכר את תוכן הקללות. לאחר מכן הנאשם זרק בכעס רב את המפתחות והטלפון הנייד שהיו ברשותו, אל מתחת למשאית שלו, ועזב את המקום.

הנה כי כן, העד מרן בתיאורו מוסר פרטים דומים לדברי העד צנעני, אך בהבדל בולט אחד- אין כל אזכור של אקט פיזי מצד הנאשם כלפי גופו של צנעני, להבדיל מאשר כלפי המסמכים שהיו בידו ואותם ניסה ליטול בכוח. לא זו אף זו, העד אף ציין מפורשות כי הנאשם לא ניסה לתקוף את צנעני אלא רק רצה את המסמכים, ובכך התמצתה התנהגותו הלא תקינה, המבססת עבירה של הפרעה לשוטר בלבד (עמ' 14 ש' 8-30).

הנה כי כן, בעקבות עדותו של השוטר מרן התגברה עוד יותר הבעייתיות של טענת השוטר צנעני לפיה הנאשם תקף אותו. יצוין כי השוטר מרן ישב ליד השוטר צנעני במהלך האירוע, ועל כן בלתי מתקבל על הדעת שמכל פרטי האירוע דווקא בתקיפה לא הבחין. על כן, משעז זה מבהיר כי לא היתה כל תקיפה, וכאשר מלכתחילה טענת השוטר צנעני לתקיפה היתה בעייתית באופן שכבר תואר, אין אלא להסיק את המסקנה כי לא היתה כל תקיפה. משמע, הנאשם לא ביצע כל מעשה כנגד גופו של השוטר צנעני.

בד בבד, העובדה כי השוטר מרן אינו עקבי עם השוטר צנעני ביחס לטענה הקשה ביותר של השוטר צנעני כלפי הנאשם, מלמדת על כך שכלל שהדברים אמורים לגבי הרכיבים הנטענים האחרים בהתנהלותו של הנאשם כלפי השוטר צנעני, יש לתת אמון בדברי השוטר מרן. בשום אופן לא עולה חשש של תיאום עדויות בין השוטרים כדי לחפות על התנהלות לא תקינה מצידם כלפי הנאשם, כפי שניסה לטעון הסנגור. הרי מצופה היה כי תיאום שכזה יבוא לידי ביטוי בראש ובראשונה ביחס לטענה הקשה של התקיפה, אך משלא נעשה כך, אין אלא להסיק שלא היה תיאום, אלא ההיפך, השוטר מרן מעיד באופן ענייני ונטול פניות על אשר אירע. משכך, ביחס לדברי השוטר צנעני כלפי הנאשם יש לנהוג מנהג פליגן דיבורא, כך שהחלק המייחס לנאשם את תקיפת השוטר יידחה, ואילו היתרה, בה בין היתר מיוחס לנאשם ניסיון לחטוף מידו של השוטר את הרישיון, וכן הקללה שהפטיר כלפיו משכשל בכך, תתקבל.

עדות הנאשם לא מביאה לשינוי מסקנה זו. על פי עדותו אכן היה דין ודברים מתמשך בינו לבין השוטר צנעני כך שהנאשם ביקש ממנו שוב ושוב לא לרשום את הדו"ח. הוא אף מודה בכך שתוך כדי דין ודברים זה, הכניס ידו לניידת, תוך כדי רישום הדו"ח, אך לדבריו אגב כך רק הניח ידו על הדו"ח, שהיה מונח על ההגה.

ישנו היגיון עברייני מסויים להתנהלות הנאשם כפי תיאור השוטרים את ניסיונו לחטוף את רישיון הנהיגה תוך כדי רישום הדו"ח. כך, אם ניסיון זה היה צולח, הנאשם בראייתו היה מכשיל את רישום הדו"ח, שכן זה טרם נרשם במלואו, אלא היה רק בתהליך של רישום, והרי פרטיו של הנאשם לצורך הרישום שאובים מרישיון הנהיגה, כך שללא רישיון בידי השוטרים, הדו"ח לא היה מושלם, בהיבט של פרטי הנאשם, שבלעדיהם לא ניתן לאתר. העובדה כי הנאשם מסר הרישיון לפני כן לא פוגעת בהיגיון זה, אלא להיפך. השוטרים מתארים את הנאשם כמי שניסה לשכנע לא לרשום הדו"ח, תחילה תוך כדי הימנעות ממסירת הרישיון, בהמשך בלית ברירה מסירתו, אך עדיין פניה למידת החסד של השוטרים, וברור שרק כאשר כלו כל הקיצין, וראה שהדו"ח מתחיל להירשם, פנה לדרך של ניסיון חטיפת הרישיון.

מנגד, אין כל היגיון בתיאור הנאשם את התנהלותו. אם היה נורמטיבי והקפיד לשתף פעולה עם השוטרים באופן מלא והתמקד בניסיון לפנות למידת החסד שלהם, הדבר לא חייב כלל את הכנסת היד לניידת בה יושב השוטר תוך כדי שהוא רושם את הדו"ח. ודוק, מדובר במעשה שאינו שגרתי ואף בעל תעוזה מסויימת, ולמעשה לא עולה בקנה אחד עם התנהלות של מי שפונה למידת החסד. בנוסף, אם כבר חצה את הרוביקון והכניס ידו לניידת, האם יעלה על הדעת שאגב כך יתנהל ברוגע כך שיתפק בהנחת היד, לשניה כדבריו, על הדו"ח?

יתר על כן. כאשר הנאשם מתאר את הדברים החל מהנקודה שבה הכניס ידו לניידת, הוא מוסר גרסה לפיה השוטר עזב את הדו"ח והרישיון, תפס את הנאשם, דחף אותו בחוזקה, והיכה אותו בכתפו השמאלית. יש לזכור כי השוטרים מסרו שנכח התנהלותו החריגה של הנאשם בהפרעה לרישום הדו"ח, השוטר צנעני הדף ידו, אך זה היה מתוך הניידת, ורק בכדי להרחיקו ממנה, ולאחר מכן המשך רישום הדו"ח. יוצא איפה שהנאשם מעצים את התנהלות השוטר צנעני כלפיו, בכך שהוא מתאר תקיפה להבדיל מהדיפת יד להסרת הפרעה, מה עוד שלדבריו הוא אף לא הפריע.

אולם אגב תיאור זה מאשר הנאשם שזרק לכביש את הטלפון והמפתחות שלו, דבר העולה בקנה אחד את תיאורו של הנאשם על ידי השוטרים כמי שניסה לחטוף את הרישיון, ומשנהדף קילל, ובכעס רב הטיח את חפציו אלה בכביש. לעומת זאת, אקט השלכה זה לא עולה בקנה אחד עם תיאורו של הנאשם עצמו כמי שהותקף על ידי השוטרים ועל כן

הלך מהמקום לכיוון האתר אליו נדרש להגיע מלכתחילה. הרי השלכת החפצים לא נדרשה לצורך עזיבת המקום, אלא אף מסכלת אותה, שכן לא יוכל לנסוע מהמקום במשאיתו בהעדר מפתחות, ואף העדר טלפון יקשה עליו בהמשך. אדרבא שמלכתחילה, טרם פגש בשוטרים, התכוון להגיע לאותו אתר באמצעות המשאית.

הנה כי כן, שוב עניין לנו בתיאור של השוטרים את התנהלות הנאשם באופן הגיוני, ומנגד תיאור הנאשם באופן לא הגיוני את התנהלותו. על כך יש להוסיף כי הנאשם הקפיד לומר בעדותו שהלך מהמקום, ושלל את האפשרות שברח ממנו. לעומת זאת, בגדר הכפירה שלו הקפיד לציין שברח מהמקום, ולא ציין שפתח בהליכה לאתר הבניה. נראה שאף ביחס לגדר הכפירה, ולא רק ביחס למציאות, הנאשם מנסה לייפות את גרסתו.

בנוסף, הנאשם לא פנה בשום שלב למח"ש בתלונה נגד השוטר שלטענתו תקף אותו. זאת למרות שמסר, הן בגדר הכפירה והן בחקירתו הנגדית, כי לאחר שעזב את המקום בו היו השוטרים, התקשר למשטרה להתלונן על השוטר, והופנה למח"ש. משמע, רצה להתלונן, והיה מודע לאפשרות פניה למח"ש, אך לא פעל ברוח זו לאחר שהאירוע הסתיים, בוודאי לאחר ימים, שבועות וחודשים. העדר פניה שכזו הינו נדבך נוסף בחוסר מהימנות גרסתו. הסנגור ניסה להסביר זאת בסיכומיו, אך הדבר לא יכול להוות תחליף להסבר, שלא בא לעניין זה בעדותו של הנאשם.

לא זו אף זו. למרות שחלק מרכזי בגרסת ההגנה במשפט היה אותו תיאור תקיפה כנגד הנאשם, הרי שתיאור זה לא בא בהודעתו המשטרית ת/1. חלף זאת, הנאשם אומר שם כי השוטר תפס לו את היד, וכן שאיים עליו שיזוז מהניידת או שינגח בו, והנאשם ברח ממנו מפחד שיכה אותו. משמע, בהיבט הפיזי, הדברים מתוארים באופן התואם את גרסת השוטרים - אך ורק הדיפת ידו של הנאשם מהניידת, וכן תוספת מילולית, שלא בא זכרה במשפט, אף מצד הנאשם. כל זאת למרות שהודעה זו באה בסמוך לאירוע, ולא היתה בבחינת הודיה של הנאשם במיוחס לו. למותר לציין כי הנאשם אף לא ביקש להציג שאלות לשוטר שגבה את ההודעה, וזו הוגשה בהסכמת ההגנה. הנה כי כן, נראה שנושא התקיפה נולד לצורך המשפט, כניסיון להשחיר את פני העדים כנגדו.

בניסיון נואש, בחקירה חוזרת, הסנגור ניסה לכסות על הפער בין הגרסאות, עת שאל את הנאשם שאלה מדריכה, לפיה הנאשם התכוון שהשוטר תקף אותו בכך שאמר במשטרה "תפס לי את היד", והנאשם אישר זאת. מענה לשאלה כה מדריכה אינו בעל משקל של ממש. מעבר לכך, כשנשאל הנאשם בחקירה נגדית על ההבדל בנקודה זו בין עדותו לבין הודעתו המשטרית, היתה לו הזדמנות לנפק הסבר זה, ולא עשה כן. מעבר לכך, אין בכך בכדי להסביר מדוע בהודעה המשטרית הנאשם אמר שעזב המקום כי פחד שיקבל מכות נוכח איומי השוטר, עובדה שלא מתיישבת עם הפרשנות לתפיסת היד לעיל. מעבר לכך, בהמשך החקירה הנגדית הנאשם נסוג מההסבר הפרשני המדריך, ומעלה אפשרות שהתקיפה באמצעות דחיפה עם נגיעה בכתף היתה בשלב מאוחר יותר, לאחר שניסה לחזור למשאית ונתקל שוב בשוטרים, ושאינו זוכר מה היה בדיוק באינטרקציה הפיזית עם השוטר תוך כדי רישום הדו"ח.

ההגנה ניסתה אף למצוא תימוכין לגרסת הנאשם בדברי עד התביעה שי עמיחי, שראה את הנאשם כשהוא מנסה להסתתר מהשוטרים, אגב תנועה. אולם עזיבתו של הנאשם את זירת האירוע מוזכרת גם בגרסת השוטרים, ומתיישבת עם התנהלותו בהפרעה לרישום הדו"ח, ובהמשך זעמו המתפרץ תוך הטלת חפציו לכביש. מטבע הדברים, הנאשם לא יחפוץ לשוב ולהיתקל באותם שוטרים, לאחר שהפריע לפעילות אחד מהם ואף קילל אותו, אך מנגד יבקש לחזור

למקום כדי לקחת חפציו, באופן שיאפשר לו להתניע משאיתו ולעזוב המקום לחלוטין. משכך, עדות העד עמיחי עולה בקנה אחד גם עם דברי השוטרים, ואין בה בכדי לסייע למחלוקת שבפנינו.

נוכח כל האמור, אני דוחה מכל וכל את גרסת הנאשם. מנגד, כאמור, גרסת השוטר צנעני מתקבלת רק בחלקה, דהיינו ככל שהיא תואמת את דברי השוטר מרן. במצב זה, הרי שרוב עובדות כתב האישום הוכחו, באופן שיש להתעלם מהאמור בסעיף 2 לעובדות בדבר הכאת השוטר בידו, כאשר יתר העובדות הוכחו.

גם מהעובדות שהוכחו, ברור כי הנאשם עבר עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. השוטר עסק ברישום דו"ח תנועה לנאשם. הנאשם, לאחר שכשלו מאמציו לשכנע את השוטר שלא לעשות כן, ניסה למשוך ממנו את רישיון הנהיגה. זאת כאשר הרישיון בידו של השוטר, בתוך הניידת, ומשמש אותו לצורך רישום הדו"ח. הנה כי כן, הנאשם ביצע פעולות אשר בפוטנציה ובפועל הפריעו לשוטר לרשום כנגדו דו"ח תנועה. בכך קמו יסודות העבירה המיוחסת לו. אדרבא, שבהמשך הנאשם אף קילל את השוטר, שניסה להמשיך את מלאכת רישום הדו"ח, ולמעשה גם בכך יש הפרעה לפעולת השוטר במילוי תפקידו.

אשר על כן, הריני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו, ובעובדות כתב האישום, למעט המילים המתארות את הכאת השוטר בידו.

ניתנה היום, 6/6/16, בלשכה, שלא במעמד הצדדים. שימוע יתבצע ביום 7/6/16.